

Sygn. akt: I C 282/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2021 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S. A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 1.212,86 zł (tysiąc dwieście dwanaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 62,24 zł (sześćdziesiąt dwa złote dwadzieścia cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zwrotu kosztów procesu .

Sygn. akt I C 282/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 492 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 lutego 2020r. do dnia zapłaty, kwoty 3.396,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 października 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe marki B. nr rej. (...) z dnia 7 października 2019 r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił koszt naprawy na kwotę 7.017,51 zł. Powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji, w związku z tym poniósł koszty w kwocie 492 zł. Powód wskazał, iż na dochodzoną należność składa się dopłata należnego mu odszkodowania powiększona o koszt sporządzenia kosztorysu naprawy.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, iż ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie drogowe i w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie w kwocie 7.017,51. Za niezasadne uznał dochodzenie przez

powoda dopłaty odszkodowania Zakwestionował również powództwo w zakresie zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 października 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd Z. W. marki B. nr rej. (...). Sprawca wypadku, posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W.

Bezsporne .

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel oszacował koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 7.017,51 zł. Pieniądze zostały wypłacone zgodnie z decyzją z dnia 26 listopada 2019r.

Bezsporne

Poszkodowany zbył wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu zdarzenia z dnia 7 października 2019r. na rzecz (...) Sp. z o.o. sp. k. w P.. (...) Sp. z o.o. sp. k. w P. przeniósł przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) S.A. we W..

Bezsporne.

Powód kwestionując stanowisko ubezpieczyciela, zlecił sporządzenie opinii dotyczącej wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Zgodnie z tą opinią koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został oszacowany na kwotę 10.414,10 zł. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 492 zł.

Dowody: prywatna kalkulacja naprawy k. 39-44

faktura k. 45

Pismem z dnia 15 stycznia 2020r. powód wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 3.888,59 zł

Bezsporne.

Koszt naprawy pojazdu, z uwzględnieniem stawki warsztatów nieautoryzowanych 100 zł netto za prace blacharskie i lakiernicze wynosił:

- przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (jakość O) – 11.027,84 zł;
- przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz logo producenta części (jakość O i Q) – 8.230,37 zł;
- przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu, logo producenta części i części o porównywalnej jakości (jakość O, Q i P/PJ) – 6.677,83 zł.

W dwóch pierwszych wariantach naprawy jej jakość byłaby wysoka i tożsama. W trzecim wariantcie naprawy jej jakość mogła być niezadawalająca.

Dowody: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego - k. 110-131

Sąd zważył, co następuje

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił go na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego.

Istota niniejszego sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 7 października 2019r.

Niewiele do sprawy wniosły zeznania świadka Z. W., który nie pamiętał szczegółów kolizji. Przy czym wskazał, że w kolizji mógł brać udział jego syn Ł. W.. Wówczas to on zajmowałby się naprawą pojazdu. Świadek zeznał, że pojazd został sprzedany, przed sprzedażą został naprawiony. Świadek nie potrafił powiedzieć gdzie naprawa była dokonana.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miał dowód z opinii biegłego.

Należy wskazać, że biegły dysponował ponadprzeciętnym doświadczeniem i wykształceniem w zakresie tematyki będącej przedmiotem jego badania, które pozwalało mu na podjęcie się wykonywania ekspertyzy. Nie oznacza to wprawdzie automatycznie, że jego opinia jest prawidłowa, jednak nie sposób nie zauważyć, że została przygotowana niezwykle starannie, zaś każde twierdzenie biegłego znajduje oparcie w dokumentach znajdujących się w aktach i standardach rzeczoznawców samochodowych. Nadto, opinia jest jasna i jednoznaczna a wnioski biegłego w sposób logiczny wypływały z przeprowadzonych przez niego obliczeń i obserwacji.

Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że naprawa pojazdu była optymalna przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz logo producenta części (jakość O i Q) i wynosiła 8.230,37 zł. W tym wariancie jakość naprawy byłaby wysoka i tożsama z naprawą przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (jakość O). Przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu, logo producenta części i części o porównywalnej jakości (jakość O, Q i P/PJ) jakość naprawy mogła być niezadawalająca.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 k.c./, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

W judykaturze przyjmuje się, iż obowiązek naprawienia szkody, powstałej wskutek wypadku komunikacyjnego, przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać /vide: wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007, I ACa 1179/06, Lex 298601, wyrok SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410, uzasadnienie uchwały

SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl./.

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

Przepis art. 363 § 1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

Powód żądał zapłaty sumy pieniężnej. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, natomiast sporna była wysokość odszkodowania.

Biorąc pod uwagę dotychczasowe rozważania, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.212,86 zł. (różnica między kosztami naprawy pojazdu 8.230,37 zł, a kwota wypłaconą przez pozwanego 7.017,51 zł).

Powód poza żądaniem wypłaty dodatkowego odszkodowania za szkodę w pojeździe wniósł o zwrot kosztów kalkulacji sporządzonej na jego zlecenie w wysokości 492 zł. W ocenie Sądu powodowi nie należał się zwrot kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego / Uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04/. W uzasadnieniu tejże uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że: „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”.

Zdaniem Sądu koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez powoda nie mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, a poniesienie tego wydatku nie było uzasadnione i konieczne. Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie oceny ryzyka i szacowania poniesionych strat, tym samym sporządzanie kosztorysu naprawy pojazdu stanowi koszt prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Nadto Sąd ustalając wysokości należnego powodowi odszkodowania nie oparł się na przedłożonej ekspertyzie. Sąd ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania wziął pod uwagę otrzymane od pozwanego odszkodowanie po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego oraz rzeczywiste koszty naprawy pojazdu niezbędne jakimi były niezbędne do poniesienia, po to, aby doprowadzić pojazd do stanu sprzed wypadkiem. Dane te pozwoliły na ustalenie rzeczywistego odszkodowania należnego powodowi.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.212,86 zł.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019r. Szkoda do ubezpieczyciela została zgłoszona w dniu 24 października 2019r., 30 dniowy termin do wypłaty odszkodowania upłynął z dniem 23 listopada 2019r.

W pozostałej części powództwo należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w 31%, pozwany w 69%.

Koszty poniesione przez powoda: 900 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 900 zł koszty zastępstwa procesowego, 1.087,01 zł wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego, łącznie 2.204,01 zł. Powodowi należał się zwrot kosztów w kwocie 683,24 zł (2.204,01 zł x 31 % zł).

Koszty poniesione przez pozwanego: 900 zł koszty zastępstwa procesowego. Pozwanemu należał się zwrot kosztów w kwocie 621 zł (900 zł x 69%).

Po dokonaniu kompensaty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 62,24 zł (683,24 zł – 621 zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.